

Arrest

nr. 71 149 van 30 november 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 6 oktober 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten, een soenniet van Koerdische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Doz in de provincie Salahhadin. U verklaarde te werken als lasser. Twee onbekende personen zouden op 17 oktober 2005 naar uw winkel zijn gekomen waar u werkte als lasser. Zij zouden u hebben meegenomen naar een plaats waar u zes rakethouders moest bijeen lassen. Ze zouden u hierna ergens hebben achtergelaten. Ze zouden u ermee bedreigd hebben u te zullen doden als u aan iemand iets zou meedelen over deze gebeurtenis. Op 29 oktober 2005 zou uw buur u hebben gemeld dat de nationale garde en de Amerikaanse politie naar uw werkplaats waren gekomen en uw collega hadden meegenomen voor ondervraging. U zou bovendien vernomen hebben dat één van de terroristen was gearresteerd en tegen u had getuigd over het maken van rakethouders. U besloot meteen het land te

verlaten en kwam op 6 december 2005 aan in België. U diende op 7 december 2005 een eerste asielaanvraag in. Op 31 januari 2006 werd in uw dossier een beslissing tot weigering van verblijf genomen die op dezelfde dag aan u werd betekend. U diende op 2 februari 2006 een dringend beroep in tegen deze beslissing en werd in dit verband verder gehoord op 1 maart 2006. Op 2 maart 2006 werd besloten dat verder onderzoek aangewezen was. Daar u echter, zonder geldige reden binnen de maand, geen gevolg heeft gegeven aan de vraag om inlichtingen of aan de oproeping vervat in de brief die u werd aangetekend verstuurd op 13/07/2006 naar uw gekozen woonplaats, werd u op 21/08/2006 de hoedanigheid van vluchteling geweigerd. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) op 7/09/2006. De RVV bevestigde op 25 september 2009 de eerdere weigeringsbeslissing van het CGVS. Op 10 januari 2011 diende u een tweede asielaanvraag in. U baseerde zich op dezelfde feiten als die van uw eerste asielaanvraag. Ter staving van uw tweede asielaanvraag, legt u een kopie van uw identiteitskaart, een kopie van uw rijbewijs, een dreigbrief en een arrestatiebevel voor.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen:

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u niet kunt aantonen dat de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde namelijk een arrestatiebevel en een dreigbrief, dewelke zijn opgesteld op naam van (A.R) op u betrekking hebben aangezien uw identiteit niet vaststaat. Tot op heden legt u namelijk enkel een kopie van uw identiteitskaart voor. Deze kopie heeft echter geen enkele bewijswaarde en kan dan ook niet gelden als een officieel identiteitsdocument.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat er twijfels rijzen over de authenticiteit van de dreigbrief en het arrestatiebevel. De dreigbrief die u zou ontvangen hebben, is immers een volledige kleurenkopie zonder enig officiële signatuur en heeft aldus geen enkele bewijswaarde. Ook het arrestatiebevel is een kleurenkopie, waar achteraf een datum werd toegevoegd en een handtekening. De stempel op het bevel zelf is echter eveneens een kleurenkopie. Daar beide documenten geen authentieke stempels dragen en het arrestatiebevel zelfs geen enkele officiële signatuur heeft, dient te worden opgemerkt dat éénieder deze documenten kan opmaken (zie administratief dossier). U kunt evenmin de enveloppe waarmee deze documenten uit Irak werden verstuurd voorleggen, daar een vriend van u de brief zou hebben geopend en de enveloppe zou hebben weggegooid (CGVS, pg.8).

Vervolgens is het erg opmerkelijk dat u bovengenoemde documenten pas voorlegt ruim vijf jaar na de gebeurtenis die u aangeeft als vluchtaanleiding.

U geeft aan dat uw moeder gedurende drie jaar reeds dergelijke dreigbrieven had ontvangen (CGVS, pg.6). U kunt echter slechts één recente dreigbrief voorleggen, daar uw moeder de eerdere twee of drie dreigbrieven in 2010 heeft overhandigd aan (M.F.) (CGVS, pg.5). Eén ervan zou (M.F.) hebben gescheurd, de andere zou hij hebben bewaard (CGVS, pg.5). Dient echter te worden opgemerkt dat u reeds drie jaar op de hoogte was van het bestaan van deze dreigbrieven (CGVS, pg.6). Er kan zich dan ook de vraag worden gesteld waarom u niet eerder heeft verwezen naar deze dreigbrieven. Zelfs toen u bij de RVV in beroep bent gegaan, heeft u nagelaten naar deze dreigbrieven te verwijzen. Dit tast in grote mate uw algehele geloofwaardigheid aan.

De reden die u opgaf waarom u de dreigbrieven niet eerder heeft voorgelegd, kan bovendien allerm minst overtuigen. U verklaart eerst nooit aan uw moeder te hebben gevraagd om deze op te sturen daar u van plan was om terug te keren naar Irak (CGVS, pg.6). U gevraagd waarom u dan niet bent teruggekeerd naar Irak, geeft u aan dat u dreigbrieven ontving en niet kon teruggaan naar Irak, daar de terroristen overal zijn (CGVS, pg.6). Vervolgens geeft u aan dat u de dreigbrieven niet kon voorleggen daar ze zich allemaal bij (M.F.) bevinden (CGVS, pg.6). Deze laatste verklaring kan echter niet overtuigen daar u reeds drie jaar op de hoogte was van het bestaan van deze dreigbrieven en daar uw moeder deze dreigbrieven pas in 2010 aan (M.F.) zou hebben overhandigd (CGVS, pg.6). U werd erop gewezen dat u aldus van 2007 tot en met 2010 de tijd had om de verschillende dreigbrieven te laten opsturen. Uiteindelijk besluit u dat u inderdaad de fout hebt gemaakt om deze dreigbrieven niet te laten overkomen (CGVS, pg.6).

Daarenboven blijkt u helemaal niet precies te weten wanneer uw moeder deze dreigbrieven zou hebben ontvangen (CGVS, pg.6). U kunt enkel aangeven dat het ongeveer drie jaar geleden is begonnen (CGVS, pg.6). Uw gebrek aan kennis in dit verband tracht u opnieuw te maskeren door wisselende verklaringen. Zo geeft u eerst aan dat u dergelijke vragen niet durfde te stellen aan uw moeder (CGVS, pg.6). U gevraagd waarom u dit niet durfde, stelt u dat u weinig contact met haar durfde te maken (CGVS, pg.6). U werd hierop geconfronteerd met uw eerdere verklaringen waarbij u te kennen gaf wel degelijk regelmatig contact te hebben gehad met uw moeder (CGVS, pg.2). Daarop geeft u aan dat u

dergelijke zaken niet hoefde te vragen, daar uw moeder u alles spontaan vertelde (CGVS, pg.6). U gevraagd waarom u dan niet kon aangeven wanneer zij de dreigbrieven ontving, stelt u dat zij het u wel heeft gezegd, maar dat u dit bent vergeten (CGVS, pg.6). Uw opeenvolgende incoherente verklaringen in dit verband ondermijnen verder uw algehele geloofwaardigheid.

Verder dient opgemerkt dat uw verklaringen over wanneer de door u voorgelegde dreigbrief precies werd aangetroffen, evenmin weinig coherent zijn. Op de vraag wanneer uw moeder deze dreigbrief had gevonden, stelt u dat de terroristen deze bij uw thuis hebben achtergelaten. U licht verder toe dat u de precieze datum niet kent. Op de vraag of ze de brief de dag nadat deze werd achtergelaten, heeft gevonden, geeft u aan dat als men een brief 's avonds achterlaat, men die over het algemeen 's morgens vindt (CGVS, pg.8). U werd er vervolgens mee geconfronteerd dat volgens uw verklaringen uw moeder Doz in mei 2010 had verlaten en dat ze nooit meer naar Doz is teruggekeerd (CGVS, pg.8), waardoor ze de dreigbrief die in november 2010 werd opgesteld, onmogelijk had kunnen vinden. U stelt nu opeens dat niet uw moeder maar de buurman de brief had gevonden (CGVS, pg.8). Deze uitleg kan niet overtuigen. Het vermoeden rijst bovendien dat u uw verklaringen doelbewust aanpast nadat u op het incoherente karakter ervan werd gewezen.

U geeft verder aan dat u door de Iraakse politie wordt gezocht omwille van samenwerking met de terroristen op basis van een bepaald artikel (CGVS, pg.3). Merkwaardig is echter het gegeven dat u niet bent nagegaan wat het artikel precies inhoudt en welke strafmaat er op dit artikel staat (CGVS, pg.8). Dit is onbegrijpelijk, net zoals het gegeven dat u klaarblijkelijk geen stappen heeft ondernomen om u te laten bijstaan door een advocaat zodat deze u hierover duidelijkheid kan verschaffen en uw belangen in Irak kan verdedigen (CGVS, pg.8).

Evenzeer is het merkwaardig dat dit arrestatiebevel pas vijf jaar en een half na de feiten die er aan ten grondslag liggen, werd opgesteld. U stelt dat de politie eerst alles in het werk stelt om u te zoeken vooraleer zij een arrestatiebevel opmaken en overal verspreiden (CGVS, pg.7). Deze uitleg kan andermaal allerminst overtuigen.

Bovenstaande observaties maken dat u de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend. De kopie van uw rijbewijs kan evenmin huidige appreciatie in positieve zin wijzigen. Het is enkel een kopie waaraan geen enkele bewijswaarde kan worden gehecht.

Daar u van 1992 tot 2003 in Halabja heeft verbleven (zie administratief dossier RVV) en uw familie in 2010 terug is gegaan naar Halabja (CGVS, pg.5) kan derhalve worden aangenomen dat u een vestigingsalternatief heeft in Noord-Irak. Het Commissariaat-generaal wenst op te merken dat uit een analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan u een kopie in het administratief dossier aantreft, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Voor de beoordeling van de elementen van inburgering en van de medische elementen (CGVS, pg.2), dient u zich te richten tot de geëigende procedure. Dit is respectievelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9bis en artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5; 52, §2; 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van het artikel 77 van de wet van 15 september 2006, de schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel evenals de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Waar de commissaris-generaal heeft geoordeeld dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de nieuwe elementen die hij tijdens zijn huidige, tweede asielprocedure heeft neergelegd op hem betrekking hebben aangezien zijn identiteit niet vaststaat, voert verzoeker aan dat nergens in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat op 25 september 2009 in het kader van zijn eerste asielaanvraag geveld werd, blijkt dat er twijfels zijn over zijn identiteit. Hieruit mag volgens verzoeker

dus worden afgeleid dat zijn identiteit in zijn eerste asielprocedure voldoende bewezen werd waardoor deze ook vaststaat. Gelet op het gezag van gewijsde van beslissingen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet dit arrest als definitief worden beschouwd.

Verzoeker benadrukt dat hij ter bevestiging van zijn identiteit wel degelijk zijn origineel rijbewijs en geen kopie heeft neergelegd.

Hij voert aan dat een dreigbrief per definitie vaak anoniem of onder een pseudoniem verstuurd wordt. Dat er geen officiële signatuur op staat is volgens verzoeker dus niet onlogisch. Verzoeker betoogt dat de commissaris-generaal de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door hiermee geen rekening te houden. De documenten werden enkel afgewezen omwille van een vermoeden dat het om kleurenkopieën gaat zonder dat er verder onderzoek naar werd gedaan. Verzoeker wijst op het feit dat hij bovendien duidelijk heeft uitgelegd dat een vriend de brieven heeft ontvangen, geopend en de enveloppe weggegooid niet wetende dat dit belangrijk was voor zijn asielprocedure.

Wat betreft het feit dat hij de brieven pas vijf jaar na de gebeurtenissen heeft voorgelegd, stelt verzoeker consequent te zijn geweest in zijn uitleg. Hij bevestigt te hebben verklaard dat er verschillende dreigbrieven zijn geweest in de voorbije drie jaar. Inzake het arrestatiebevel heeft hij verschillende keren uitgelegd dat de autoriteiten lange tijd naar hem op zoek zijn geweest alvorens een arrestatiebevel uit te vaardigen. In Irak wordt er volgens verzoeker eerst alles aan gedaan om iemand te vinden en te arresteren zonder arrestatiebevel, voornamelijk mensen die verdacht worden van terrorisme. Als men evenwel niet wordt gevonden, dan wordt een arrestatiebevel toch nog afgeleverd, wat enkele jaren na de gebeurtenissen kan zijn.

Verzoeker merkt op dat de zagezegde incoherente verklaringen te wijten zijn aan een moeilijke communicatie tijdens het gehoor. De vragen werden niet duidelijk gesteld waardoor de antwoorden incoherent of verward overkwamen. Verzoeker benadrukt dat hij heeft verklaard dat de dreigbrieven ongeveer een twee à drietal jaren geleden begonnen waren, dat hij hiervan geen exacte datum van heeft kunnen geven aangezien hij zich dit niet meer herinnert. Hij bevestigt dat zijn moeder in mei of juni 2010 uit Duz vertrokken is. Zowel het arrestatiebevel als de laatste dreigbrief evenals het bezoek van (M.F.) dateren volgens verzoeker van dezelfde periode waardoor er geen sprake kan zijn van tegenstrijdige verklaringen.

Hij betoogt dat er een gedeelde bewijslast bestaat tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties en verwijst naar de *“Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims”* van 16 december 1998 van UNHCR. Verzoeker benadrukt dat het een welgekend probleem is in Irak dat personen door terroristen ontvoerd worden teneinde hen te helpen en dat zij hier vervolgens problemen door kregen met de lokale en Amerikaanse autoriteiten. Louter op basis van zijn verklaringen dient de commissaris-generaal volgens verzoeker te erkennen dat hij aan de op hem rustende bewijslast, die plaats laat voor ‘kleine inconsistenties’ over niet doorslaggevende details en geen bewijs vereist die elke vorm van twijfel uitsluit, heeft voldaan. Hij wijst op het feit dat hij bovendien in de mate van het mogelijke bewijzen heeft aangebracht van de feiten die hij heeft aangehaald. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal hoogstens twijfel had kunnen weerhouden maar zeker niet tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen had kunnen besluiten. De commissaris-generaal had hem het voordeel van de twijfel kunnen en moeten toekennen.

Verzoeker betoogt dat het nergens in Irak nog veilig is, ook in Halabja zal zijn vrees voor vervolging blijven bestaan aangezien het arrestatiebevel over het hele land werd verspreid en de terroristen een groot netwerk hebben.

Hij voert aan dat de commissaris-generaal niet heeft gemotiveerd waarom hem de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd. Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal enkel verwezen heeft naar Halabja waar hij tijdelijk heeft gewoond maar dat hij voor zijn vertrek uit Irak in Duz heeft gewoond. De commissaris-generaal heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar een reëel risico op ernstige schade indien hij naar Duz zou terugkeren.

2.2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de

waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker duidt niet op welke wijze de bestreden beslissing een schending vormt van artikel 52 van de vreemdelingenwet zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist en derhalve onontvankelijk is.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker brengt kopieën bij van zijn identiteitskaart en van zijn rijbewijs, hetgeen niet kan gelden als authentieke, officiële identiteitsdocumenten. Waar verzoeker in het verzoekschrift aangeeft dat hij zijn origineel rijbewijs heeft neergelegd, en geen kopie zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, merkt verweerder terecht op dat dit niet blijkt uit het administratieve dossier, noch uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn gehoor die op de vraag of hij identiteitsdocumenten heeft, antwoordde *“Een kopie van mijn IK en een vertaling ervan. Ik had wel een rijbewijs, de originele is verloren gegaan tussen mij en mijn advocate. Ik heb hier een slecht kopie. Ik ben hier afrikaan op de foto, maar ik heb wel een vertaling.”* (gehoor CGVS, p. 3). Gezien deze verklaringen van verzoeker wordt in het verzoekschrift onterecht aangevoerd dat hij een origineel rijbewijs heeft bijgebracht.

De dreigbrief en het arrestatiebevel worden in kopie bijgebracht zodat deze authenticiteitswaarde ontberen daar ze eenvoudig kunnen samengesteld worden door knip- en plakwerk. Verzoekers bewering dat een dreigbrief per definitie vaak anoniem of onder een pseudoniem verstuurd wordt doet geen afbreuk aan het in de bestreden beslissing gestelde. Dit klemt des te meer, zoals eveneens terecht vastgesteld in de bestreden beslissing, daar verzoeker reeds drie jaar op de hoogte was van het bestaan van dreigbrieven waardoor zich de vraag opdringt waarom hij niet eerder verwezen heeft naar deze brieven. Van verzoeker kan verwacht worden dat hij zich omtrent geuite bedreigingen terdege informeert en coherente verklaringen aflegt. Zelfs wanneer verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag bij de Raad in beroep is gegaan, heeft hij nagelaten naar deze dreigbrieven te verwijzen, hetgeen in grote mate zijn algehele geloofwaardigheid aantast. Voorts zijn de verklaringen waarom verzoeker de dreigbrieven niet eerder heeft voorgelegd allerm minst overtuigend en coherent. Bovendien blijkt verzoeker niet te weten wanneer precies zijn moeder deze dreigbrieven zou ontvangen hebben. Zijn incoherente verklaringen dienaangaande, alsook met betrekking tot wanneer de door hem neergelegde brief werd aangetroffen, ondermijnen opnieuw de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen andere elementen aan die hem op deze punten in zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen.

Verzoeker voert aangaande het arrestatiebevel in het kader van zijn verweer aan: *"In Irak wordt er eerst alles aan gedaan om iemand te vinden en te arresteren zonder arrestatiebevel, voornamelijk mensen die verdacht worden van terrorisme. Als men echter niet wordt gevonden, dan wordt een arrestatiebevel toch nog uitgeleverd, wat dus enkele jaren na de gebeurtenissen kan zijn"*. Behoudens de vraag hoe de autoriteiten op de hoogte kunnen zijn van de noodzaak om een persoon, verdacht van terrorisme, te arresteren zonder een uitgevaardigd arrestatiebevel, dient te worden opgemerkt dat deze beschreven handelwijze een loutere bewering betreft. Derhalve oordeelde verweerder terecht dat het niet geloofwaardig is dat de politie vijf en een half jaar na de feiten zou wachten om een arrestatiebevel uit te vaardigen.

Het gehoorverslag van het interview geeft precieze en gedetailleerde gegevens van het asielrelaas weer en er kunnen geen aanwijzingen uit afgeleid worden van moeilijkheden die er zich zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft immers nergens te kennen gegeven dat de vragen voor hem onduidelijk waren of dat er zich communicatieproblemen met de tolk voordeden. Verzoeker geeft ook niet aan dat het weergegeven feitenrelaas in de bestreden beslissing behept zou zijn met foutieve feitelijke gegevens, hetgeen een aanduiding is van een correcte vertolking van zijn gezegden. Bijgevolg kunnen vermeende communicatieproblemen niet aangevoerd worden ter verschoning van de vastgestelde incoherente verklaringen. Deze blijven dan ook onverminderd overeind.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij hij de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Sorani machtig is. Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De bestreden beslissing vindt inzake de vluchtelingenstatus steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt daar zij niet dienstig wordt weerlegd door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Gezien verzoeker noch zijn vrees voor terroristen, noch zijn vrees voor de autoriteiten aannemelijk heeft gemaakt, kan niet gesteld worden dat het nergens voor hem veilig zou zijn in Irak. Daar verzoeker van 1992 tot 2003 in Halabja heeft verbleven (administratief dossier, map eerste asielaanvraag, stuk 9, p. 1; stuk 14, p.2) en zijn familie in 2010 terug is gegaan naar Halabja (gehoor CGVS, p.5) kan worden aangenomen dat verzoeker een vestigingsalternatief heeft in Noord-Irak. Uit de analyse van de situatie in Irak blijkt dat er op dit ogenblik in Noord-Irak geen reëel risico van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat. Zoals blijkt uit informatie in het administratief dossier, is de situatie op dit ogenblik niet van die aard dat er voor burgers sprake kan zijn van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij enkel verwijst naar Halabja waar hij tijdelijk heeft gewoond maar dat geen onderzoek werd gevoerd naar een reëel risico op ernstige schade indien hij naar Duz zou terugkeren, merkt verweerder terecht op dat artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet stelt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Aangezien, zoals hoger gesteld, verzoeker van 1992 tot 2003 in Halabja heeft verbleven en zijn familie in 2010 terug is gegaan naar Halabja kan derhalve worden aangenomen dat hij een vestigingsalternatief heeft in Noord-Irak.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig november tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS